

Vår nye prost har tro på vennskap

Side 14-15

Korona-utfordringer: For første gang på 1000 år ble alle norske kirker stengt.

Side 9, 10 og 11

Wolfgang Plagge til Hovlandfestival

Side 17

DOMKIRKEN I SENTRUM

HØSTEN 2020

Glad jentesang i Domkirken

– Jeg er stolt når koret lyder rent og homogent, sier dirigent Hege Holmquist i Domkirkens jentekor i et intervju om mestring og sangglede. Det blomstrer og gror godt - i og utenfor Domkirken.

Side 2-3

100 gir 100

– Vi har både ideer og visjoner, men vi trenger mer ressurser, sier menighetsrådslederne Merete Bache-Wiig og Kristin Fauske Wenstøb

Side 12-13

– Det er lov å prøve og feile i jentekoret

Det klinger i stemmer og rasler i noter. Åpne munn, smilende ansikter og en ivrig og energisk dirigent. Hege Holmquist. Det er onsdag i Domkirken og øvelse for kirkens jentekor.

Tekst: Emil Skartveit Foto: Erling Omvik

Jenter i fra åtte-års alderen og like til slutten av tenårene følger nøye med når

Dirigent Hege Holmquist deler ut tekster til nytt materiale. I bakgrunnen akkompagnatør, domkantor Dan René Dahl. Sangerne er fra venstre Sigrid Louise Putkowski, Emma Bekkevold Johansen, Julianne Larsen, Maja Elise Olsen og Karin Holmquist.

Hege instruerer. De øver slik at gleden og sangen i det store kirkerommet slutter seg sammen til et vakkert og sakralt samspill.

Hege, opprinnelig Torsnes-jente, har dirigert koret siden 2010. Selv sang hun i Torsnes kirkes jentekor som barn og utdannet seg etter hvert til operasanger og sangpedagog. Nå er hun lærer på Greåker videregående og dirigent for Jentekoret i bispedømmets førstekirke.

For ti år siden møttes Hege og domkantor Tore Erik Mohn på ferjekaien i Gamlebyen. Han spurte om ikke Hege kunne overta jentekoret. Hun stod utkledd i full mundur som den prostituerte Bolette, etter en gatevandring i Gamlebyen. Utkledningen til tross, hun svarte ja.

Siden har hun vært en ivrig og engasjert dirigent og skapt et kor på høyt nivå. Jentekoret har

sunget i St. Paul's Cathedral i London og i Sjømannskirken i samme by. De har også opptrådt i selveste Nidarosdomen i Trondheim. Her hjemme har de sunget sammen med artister som Hanne Krogh, Magnus Grønneberg og Wolfgang Plagge.

Hege legger til:

– Vi er også veldig glade for å synge på Egil Hovland-festivalen.

Det skal de gjøre også i år. Sammen med nettopp Wolfgang Plagge.

Alle må ta ansvar

– Hvordan er det å være dirigent for Domkirkens jentekor?

– Først og fremst er det en fin samling av herlige jenter. Etter hvert har jeg kjent mange av dem lenge. De er snille og omsorgsfulle, liker å være sammen, aldersspennet til tross. Og ikke minst: Det er jenter som er glade i å synge.

– *Hva legger du vekt på?*

– Musikalsk legger jeg vekt på å bygge stemmer og øve opp sanggleden innenfor trygge rammer. Det er lov å prøve og feile. Vi ønsker at barna skal bli frimø-

dige, men ingen må synge alene. Det er lov å slippe. Siden koret ikke er så stort, blir hver eneste stemme viktig. Derfor fokuserer vi også på «å være på jobb» når vi synger. Alle må ta ansvar.

Hege er opptatt av at øvelsene skal være lystbetonte.

– Vi har et variert program og øver ikke for lenge på hver sang. Det skal ikke være for mye terping. Så faller ofte det vi har øvd på plass til neste øvelse. Da har stoffet modnet. I tillegg har vi også stort sett alltid en av våre domkantorer med for å akkompagnere. Bredden i repertoaret er stort. Det spenner fra pop og musikal til klassiske verk.

– *Koret er et kirkekor. Hvordan ivaretar du det?*

– Jeg opplever at de synes det er veldig godt å komme til kirken. Det er ett sted som er opptatt av trygghet, nestekjærlighet, omsorg og omtanke. Kirken er et godt sted å være. Jeg er opptatt av ikke å forkynne under øvelsen. Det gjør svært ofte tekstene, og da særlig julesangene, selv. På høsten bruker vi god tid på disse og de blir en del av jentenes liv.

Høyt nivå

– *Vi som har hørt dere synge, opplever at koret legger lista høyt?*

– Ja, men det er mange av de store jentene som drar mye av lasset. Vi synes ikke at en 50 minutters konsert uten noter, er spesielt vanskelig. Vi har ikke hjemmelekser, men pugger litt på vanskelige partier. I tillegg øver de som har solistoppdrag, hjemme.

Dirigenten trekker også frem tre unge, voksne mentorer som hjelper til. Det er hennes egen datter, Selma, Telise Gudevold Heksem og Oda Linnea Oliverson. Disse er medsangere og samtidig ansvarlig for gruppeøvelser.

Jentekoret klinger veldig godt. Hege er glad for de gode tilbakemeldingene koret får.

– Det gleder oss når kirkegjengere kommer og takker etter gudstjeneste eller konsert.

– *Når er du selv mest fornøyd?*

– Det er vanskelig å si, men det er veldig flott når noen løfter seg litt ekstra. Når en som ikke har turt å synge sterkt, plutselig gjør det og synger mer ut i koret.

Gledessprederne i Jentekoret. Bak fra venstre dirigent Hege Holmquist, Sara Louise Engeli, Mina Nybøle, Maja Elise Olsen, Kristine Watsend, Signe Strand Gulbrandsen, Sigrid Louise Putkowsk, Mina Solbakke Footman, Oda Kubberød, Clara Zita Lind og mentor/pedstudent Oda Linnea Oliverson. Foran: Karin Holmquist, Emma Bekkevold Johansen, Julianne Larsen, Sofie Lydko-Borgen, Hedda Marie Svensholt og Linnea Mari Olsen.

Jeg er også stolt når det klinger flott og homogent.

Hege avslører hvilket annet kor hun lar seg begeistre av. – Danmarks radios jentekor. De lytter jeg veldig ofte til.

Men en ting bekymrer Hege: Rekrutteringen.

– Vi sliter med å få nye jenter med i koret. I høst begynte to nye, men vi trenger flere. Tre av jentene går nå siste året på videregående og reiser muligens for å studere. Vi trenger derfor flere medlemmer.

Familiesamling under avskjedsgudstjenesten 23. august. Fra venstre Turid Ihlebæk, Jon Albert Ihlebæk - med barnebarnet Benjamin Ihlebæk på armen, svigerdatter Sunniva Larssen Ihlebæk, barnebarn Theodor Ihlebæk, sønn Jostein Ihlebæk, svigerdatter Merete Gamst og sønn Andreas Ihlebæk. (Barnebarn Amelie Gamst Ihlebæk sov da bildet ble tatt.)

På lag med Gud og

I 1984 ble han ordinert. Etter 36 år og en uendelig rekke gudstjenester og menneskemøter senere blir sokneprest i Domkirken, Jon Albert Ihlebæk pensjonist.

Tekst: Emil Skartveit Foto: Erling Omvik

Som ung student, like før Jon Albert er ferdig utdannet prest, har han nettopp blitt far til sitt andre barn. Men det er dramatisk. Av legen får han høre: «Vi vet ikke om vi greier å redde kona di.» – Det var som et jordskjelv i eget liv. Jeg skjønnte ingen verdens ting. Her stod jeg

ferdig presteutdannet, og så var jeg i ferd med å bli fullstendig ribbet.

Det skulle gå godt. Turid overlevde. Men ordene Jon Albert ble stående med i krisen: «Du har jo det evige livets ord» har vært en plattform i hans preste-tjenesten resten av tiden.

Begeistret for Jesus

Jon Albert Ihlebæk er Fredrikstad-gutt. Fra kontoret i Kirkens Hus kan han se opp på sitt barndomsrike fra den tiden Apenes-fjellet og Lykkeberg hang sammen. Her lekte gutta cowboy og indianere. Far var metodist og mor tilhørte Frikirken. Jon Albert var speider

hos metodistene, men etter at familien flyttet til Rygge, ble Frikirken hans åndelige hjem, hvor han blant annet stod til konfirmasjon.

– Jeg gikk realskole og gymnas. Hadde lyst til å bli dyrlege og valgte naturfaglinja. Men jeg var også fascinert av teologi og aktivt med i Skolelaget som den gang kunne samle nærmere 50 ungdommer til sine møter. I gymnastiden var det politisk og religiøst knallharde diskusjoner. Jeg måtte fordype meg i troen min. Da var det en som utfordret meg. Han spurte: «Du skal ikke bli prest, da?»

Svaret på det spørsmålet vet vi.

Tidligere domprost Per Hovland (fra venstre) og tidligere metodist-pastor Yngvar Sæll hilser på nyslått pensjonist Ihlebæk.

Korona-tider. Menighetsrådet hadde rigget til kirkecaffè i midtgangen i Domkirken etter avskjedsgudstjenesten.

– Det har hele tiden vært viktig for meg å arbeide med gudstjenesten slik at den skal være relevant, sier Jon Albert Ihlebæk.

– Takk for innsatsen i Rolvsøy. Vi har satt stor pris på deg og din forkynnelse, sa Svein Høiden i sin takk på vegne av menigheten.

mennesker

Jon Albert traff kona si, Turid, i slutten av tenårene. Allerede da spurte han henne: «Vil du bli med meg ut som sjømannsprest?» Turid svarte ja. 17. juni 1984 ble Jon Albert ordinert til sjømannsprest.

– Grunnen til at jeg ønsket å reise ut skyldtes at jeg hadde stor glede av min kristne tro. Den ville jeg ut i verden og dele. Jesus-bevegelsen var sterk den gangen, og jeg tenkte på meg selv som en utsending for den.

Et avgjørende praktikum

Det skulle bli 12 år som sjømannsprest. Først et par vikariater i Rotterdam og Le

Havre som fant sted i løpet av studietiden, hvor særlig sistnevnte opphold ble viktig. Så ble det Hamburg fra 1984 til 1990 og deretter fire år i San Fransisco.

– Jeg er veldig takknemlig for årene som sjømannsprest. Det var en super jobb, og møtene med menneskene ga meg en fantastisk erfaring og rikdom. Jon Albert trekker spesielt fram de første årene. Tiden i Hamburg.

– Der møtte jeg en erfaren prest som hadde veldig stor respekt for alle han møtte. Det evnet han å videreføre til meg og er noe jeg håper jeg har tatt med meg videre. I Hamburg jobbet vi med de mest ulike typer mennesker. Krigssei-

Forsetter på de neste sidene

To blad Ihlebæk, bestefar Jon Albert og barnebarn Theodor under kirkecaffen.

–Supert i Sjømanns- misjonen

Fortsatt fra forrige side

lere som ikke orket å reise hjem, kvinner som havnet i Tyskland etter 2. verdenskrig, prostituerte på Reperbanen, sjøfolk, trailersjåfører og diplomater. Det var en voldsom bredde.

Jon Albert er ikke i tvil:

– Tiden i Hamburg var et forlenget og helt avgjørende praktikum for resten av mitt presteliv.

Siden 1994, kun avbrutt av et par år i et vikariat som sjømannsprest, har Jon Alberts tjeneste vært knyttet til Domkirken i Fredrikstad. Først som kapellan og siden som sogneprest.

Dødsbud på en juledag

– *Hva har vært den fineste i tjenesten?*

– Det å få lov til å møte mennesker. Å være en del av pendelbevegelsen mellom glede og menneskers store livsutfordringer. Når du får gode tilbakemeldinger fra mennesker du har gått en stykke vei sammen med, da er du takknemlig og glad.

Jon Albert trekker også fram vielser som en god opplevelse.

– Det er et gyllent øyeblikk når du sitter sammen med unge ektepar og snakker om å det å elske, ære og være trofaste, og høre at de selv setter ord på det, kanskje for første gang.

– *Hva har vært det vanskeligste?*

– Å gå med dødsbud. Du vet at du skal møte mennesker og forandre livet deres både den dagen og for resten av livet. Så vil dette være hendelsen de senere vil forbinde prestens ansikt med. Det har vært noe av det vanskeligste. Og det er noe som skjer til alle døgnets tider, juledag som en vanlig arbeidsdag.

Sokneprest Jon Albert Ihlebæk, ettertenksom og rørt over mange gode ord under avskjedsgudstjenesten i Domkirken 23. august.

En korgruppe fra Domkirken fremførte vakre «An Irish Blessing» som sin hyllest og takk til en avholdt sokneprest.

Prestetjeneste i endring

– Ser du en rød tråd gjennom tjenesten?

– Det har hele tiden vært viktig for meg å arbeide med gudstjenesten slik at den skal være relevant. Jeg har ofte tenkt på at det er mennesker fra ulike livsrom som kommer til kirke. Og at dette øyeblikket er viktig både for dagen i dag og kommende dager. Det har fulgt meg hele veien.

Jon Albert foreller også at tjenesten som prest har endret seg i løpet av de 36 årene han har vært prest.

– Den har nok gått fra å være en mer ensom tjeneste til å bli en fellesskaps-tjeneste. Fra 2004 skulle ingen prester lenger jobbe alene, men settes inn i et større prestefelleskap. Her i Fredrikstad fikk vi samarbeidsområder i 2010. Det har vært veldig positivt. I tillegg har vi fått flere ansatte i kirken. Nå jobber vi mye mer i team enn før. Det er flott.

– Har du endret deg?

– Det å ha jobbet i en sjømannskirke midt i verdens hverdag, møtt alle typer mennesker har gitt meg trygghet og frimodighet til møte med ulike mennesker senere. Jeg opplever at det er noe i de fleste familier. Det kan se så lyst ut, men det er ikke alltid lyst inne. Det å møte mennesker med både observans og respekt har vært viktig i alle disse årene.

Samtidig tror jeg at jeg har fått liv til å leve med en grunnleggende trygghet og en interesse for å gå sammen med mennesker med det budskapet jeg selv har fått.

Tro og teologi

– Si noe om troen din?

– Jeg har en sterk fascinasjon for Jesus slik jeg leser Det nye testamentet. Samklang mellom det han sier og det han gjør. Sannheten kommer til uttrykk gjennom det han sier, men det blir ikke stående

alene. Jesus kommer også med nåden og gir mennesket framtidstro og håp.

Samtidig er Jon Albert opptatt av den store helhetssammenhengen, å se medarbeiderskapet under overskriften «Guds bilde.»

– Det hjelper meg å se meg selv og alle andre med de samme brillene, det samme blikket. Det har vekket meg fra likegyldighet og kalt meg til å arbeide for menneskelig fellesskap over de grensene vi så lett setter.

Forsetter på neste side

Gaven fra menigheten var ikke ferdig til avskjedsgudstjenesten. Derfor ble ikonet, utført av Sven Aasmundtveit, overrakt på kontoret. Fra venstre menighetsrådsleder Kristin Fauske Wenstøb, Ihlebæk og soknediakon Ann Christin A. Nicolaysen. Foto: Emil Skartveit

– Trist når Jesus snakkes ned

Et gripende øyeblikk under avskjedsgudstjenesten: Gerd Lillesi Rønstad fremfører sin personlige takk og overrekker gave til Jon Albert Ihlebæk for alt han har betydd for Gerd og hennes forhold til Domkirken.

Fortsatt fra forrige side

– Du har i din tid som prest opplevd en del endringer også teologisk. Hva tenker du om det?

– Teologien endrer seg alltid. Det er en pendelbevegelse mellom den kjente Gud og den utsigelige Gud. Mennesket er konstant på leting. Så samler vi oss om noen trossetninger som blir en kjerne. Vi opplever en verden som er i endring og som styres inn i ulike hendelser. Da blir mennesket på jakt etter å finne en teologi for tiden slik den er nå. Jon Albert trekker fram både frigjøringssteologi i fra Sør Amerika og Sør Afrika, eller endringer vi kjenner på nærmere hold; kvinneprestspørsmålet og homofilispørsmålet.

– Mennesket har i teologien et referanseverk, men er hele tiden på leting.

Vi sitter på en lykkegren

Selv er han opptatt av kirkens holdning til den svake.

– Hvordan forholder vi oss til disse? Jesus kategoriserte aldri noen som

«de andre». Han inkluderte. Det å la mennesker kjenne seg inkludert i Guds kjærlighet er det vesentlige i kirkens budskap. Hjelp mennesker til liv.

– Men klarer vi det?

– Det er det ømme punkt og en sårhet for oss. Hvordan evner vi å nå målet vårt? Blant annet har vi fått mange flotte trosopplærere for barn og ungdom, men oppslutningen er ikke den vi ønsker. Jon Albert har ingen kvikk løsning på hvordan vi skal få det til.

– Jeg tror også at det har noe med tiden vi lever i. Folk har lett tilgang til det meste og vi sitter på en utrolig lykkegren sammenliknet med resten av verden. Og kanskje, har vi av den grunn også blitt for individualistiske.

Jesus er blitt et tabu

Det er tid for å avslutte samtalen. Vi stanser ved Den norske kirke.

Jon Albert er opptatt av vi som kirke skal forholde oss til den store medlemsmassen. Med ønske om å inkludere

har han alltid forsøkt å ta medlemmene på alvor.

– Gud elsker verden. Kirken har dette som sitt nedslagsfelt. Jeg ønsker en kirke som engasjerer seg for de svake. Vi er et samfunn som er i ferd med å skape store klasseskille, Kirken skal være tydelig på å hjelpe fram mennesker som, av en eller annen grunn, havner i en gruppe hvor de blir definert som svake. Årsakene til at det skjer, er så mange. Ethvert menneske er hårfint unna en slik situasjon. Det er kirkens kall å se dette.

– Hva er kirkens største utfordringer?

– Det at Jesus er blitt et tabu i dagens samfunn, plager meg litt. Jeg har selv opplevd at når det snakkes om liv og kjærlighet, så kan folk reise seg og gå om Jesus blir nevnt. Det er noe utfordrende med denne skikkelsen som jeg har en fascinasjon for.

Det er trist når han snakkes ned.

– Hvilket råd har du til din etterkommer?

– At han eller hun skal tenke langsiktig og ta seg tid til å bli kjent.

– Vi traff en nerve med gudstjenester på nett

– Da vi sendte den første gudstjenesten etter at alle kirker ble stengt, var det tydelig at vi traff en "nerve", sier kommunikasjonssjef Mia Gill Kristiansen i Fredrikstad kirkelige fellesråd.

Folk kjente på en utrygghet bare to uker etter at Norge ble stengt ned. Totalt ble disse gudstjenestene sett av over 13 000. – Jeg mener dette er en bekreftelse på at mennesker vender seg mot kirken under kriser. Etter hvert dalte interessen for gudstjenester, men jeg vil likevel si at tallene har vært gode. Flere tusen har "vært innom", selv om de bare har kikket noen minutter, fortsetter Gill Kristiansen.

Hun viser til at mange menigheter har vært veldig frempå for å gi et tilbud i sosiale medier. Hovedkanalen har vært Facebook, deretter Instagram. Mia vet at noen også har brukt TikTok. Tilbudene, som er blitt gitt gjennom strømming, er gudstjenester, konserter, enkeltspillere med musikk, musikkandakter, babysang og kveldsbønn.

– Hva har vært mest vellykket?

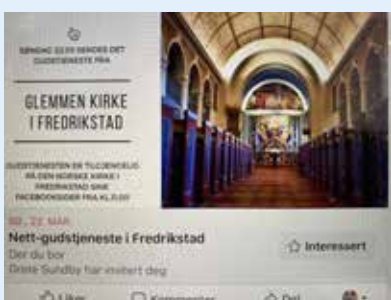
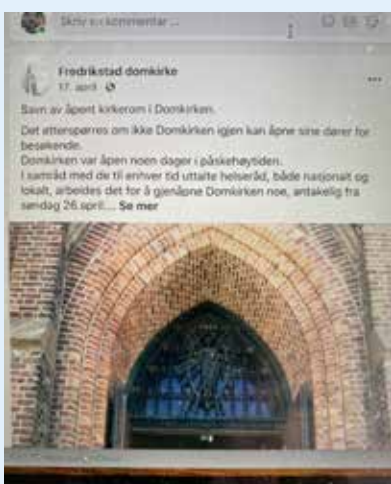
– De kulturelle innslagene er arrangementene med mest publikum. Kveldsbønn fikk også en fast "fanskare". Babysang og andre arrangementer for barn hadde laber interesse, men årsaken er antagelig at målgruppen ikke er på Facebook. Barna er der ikke, og i liten grad foreldrene. I den forbindelse bør alle menigheter skaffe seg Instagram, TikTok og kanskje Snapchat per omgående, sier kommunikasjonssjefen.

– Hvilke råd har du til menighetene?

– Finn ut i hvilke kanaler målgruppen er. Lær deg hvordan kanalene fungerer. Sats på jevnlig publiseringer til småbarnsforeldre, store barn og ungdom der de er, skap engasjement og bygg ditt publikum! Det samme gjelder selvfølgelig overfor middelaldrende voksne og seniorer på Facebook.

Kommunikasjonssjef Mia Gill Kristiansen med råd til menighetene: – Finn ut i hvilke kanaler målgruppen er.

TRE OM KORONA-UTFORDRINGENE:

Inger Fauske

– Da kirkene måtte stenge for gudstjenester og andre aktiviteter, følte jeg en tomhet og et savn. Jeg savnet møtet med Guds ord, folk i menigheten og muligheten til å kunne delta som frivillig. Jeg tror det var mange som hadde det slik. Jeg vil berømme kirken som formidlet Ordet og det å være i kirkerommet gjennom digitale visninger. Det ble mange fine stunder med telefonen. Jeg tror også at denne tiden har fått mange til å forstå den viktige rollen kirken spiller i våre liv og vår hverdag.

Wenja Ringen

– Koronatiden har vært unntakstilstand for kirken vår. Vi har fått kjenne på savn, da vi ikke fikk komme til kirken, og enda større glede over fellesskapet etter at vi kunne komme tilbake igjen. Kanskje er vi nærmere hverandre nå, med smittehemmende avstand på annenhver benk og hånd-desinfeksjon, enn vi var tidligere, da vi kunne sitte tettere og snakke sammen over kirkekaffen, eller hilse «Guds fred» med håndtrykk? Vi vet i hvert fall at vi ikke kan ta det for gitt å kunne møtes i kirken hver søndag. Mange har det sånn andre steder i verden, av helt andre grunner.

Stein Ø. Jørstad

– Strømming har blitt nødløsningen for mange, men grunnlaget for menighetens mange aktiviteter ligger i fellessamlinger og det sosiale fellesskapet. Effektive vaksiner gir grunn til optimisme. Optimisme er bra. Troen og håpet er enda bedre. Når optimismen får næring fra tro og håp blir den ekstra sterk. Med Efeserne 3.16 ønskes vi vel møtt til normal kirkeaktivitet.

Kirkene er delvis i gang igjen, med smitteverntiltak og krav om en meters avstand mellom folk som ikke er i samme husstand. Fra 15. juni fikk Domkirken grønt lys til å samle 200, Glemmen 150 og Gamle Glemmen 30. Bildet er fra en kirkecaffe i Domkirken nylig. Til høyre Anders Tangen i menighetsrådet. Foto: Erling Omvik.

Dramatisk for mange av oss –

Tekst og foto: Stein Mydske

For første gang siden kristendommen ble innført i Norge for 1000 år siden, ble alle kirker stengt for gudstjenester og samlinger 12. mars i år på grunn av korona-epidemien.

– Hva har vi lært om det å være kirke og menighet, når vi ikke kunne møtes i et fysisk fellesskap?

Vi har samlet noen av de ansatte i Domkirken og Glemmen menigheter for å fortelle om sine erfaringer og tanker. Det er kantorene **Tore Erik Mohn** og **Trond Gilberg**, diakon **Ann Christin Arneberg Nicolaysen** og menighetsmedarbeider **Kristin Helgen Buckholm**.

Korøvelser uten mål

Tore Erik: – Noe av det første vi så, er hvor sosialt arbeidet vårt er! Nå skulle vi holde avstand til hverandre og korøvelser ble umulig. Det ble også påpekt at både korsang og menighetssang kunne være spesielt smittespredende. Dessuten hadde vi ikke noe mål for korøvelsene, når det verken var gudstjenester eller konserter.

Kristin: – Konfirmantundervisningen, som i sterk grad er bygget opp rundt store samlinger i kirken og på sommerleir, er også sterkt preget av sosialt fellesskap. Nedstengningen var en dramatisk erfaring av hvor viktig det er å kunne møtes og være sammen! Det er ikke lett å bygge personlige relasjoner og formidle opplevelser gjennom internett, dersom man ikke kjenner hverandre godt fra før. De unge ble nett-trette!

En krevende hverdag

Ann Christin: – Det vi merket i diakoniarbeidet, var at mange, som i utgangspunktet hadde en ganske krevende hverdag der de var mye alene, opplevde korona-tiden som en ekstra påkjenning. Det er heller ikke alle som har tilgang på og klarer å bruke elektroniske hjelpemidler. Man klarer ikke å delta i et sosialt fellesskap gjennom en skjerm! For mange er det viktig bare å være sammen rundt en kaffekopp. Vi prøvde å ringe til mennesker vi hadde kontakt med og opplevde at telefonsamtalene ble satt pris på. Å bare snakke i telefonen kan noen ganger være krevende. Det er vanskelig å være stille sammen, når vi ikke ser hverandre. Folk synes det er krevende å ikke kunne møtes.

Vi lærte å «stream»

Tore Erik: – Det mest morsomme og spennende var å «stream» andakter,

Det har vært en bratt læringskurve for kirkene. Menighetsarbeider Kristin Helgen Buckholm i Glemmen, diakon Ann Christin Arneberg Nicolaysen i Domkirken samt kantor Tore Erik Mohn i Domkirken og kantor Trond Gilberg i Glemmen snakker om korona-utfordringene i sine menigheter det siste halvåret. Foto: Stein Mydske.

sosialt fellesskap forsvant

musikk og korte innslag til ettertanke via internett! Her hadde vi en bratt læringskurve i menighetene i Fredrikstad. Vi samarbeidet om å lage en plan der alle menighetene var med på å lage korte søndagsandakter med mye sang og musikk. Det ble kjøpt inn profesjonelt utstyr og noen av de ansatte fikk et spesielt ansvar for regi og produksjon via internett. Det er ganske utrolig hvor mange som var innom kortere eller lengre tid for å se disse programmene. Responsen vi fikk var overveldende og fra hele landet, ja til og med fra utlandet! Plutselig var vi blitt en nasjonal og global kirke! Mange har oppdaget at kirken er helt annerledes enn det de trodde.

Trond: – Kjernen i det vi gjør er å samle folk. Svakheten ved å måtte kommunisere på nettet er at de som logger seg på for å se, lett blir tilskuere og ikke deltakere! I en gudstjeneste inviteres vi til å delta i feiringen og salmesangen. Det

savnet vi i denne tiden. Ja, folk fortalte at de lengtet etter å møtes i kirken, også for bare å sitte der i stillhet som en del av det store fellesskapet.

Planlegging og stram regi

Trond: – Når vi skulle «streame» andakter over internett, måtte vi jobbe mye sammen under planleggingen. Vi måtte lære oss å ha en stram regi på alt som skulle skje for å holde på folks oppmerksomhet. Det var ikke rom for dødpunkter! Noe av denne positive lærdommen må vi ta med oss i arbeidet med de vanlige gudstjenestene. Vi må hele tiden kunne svare på spørsmålet om hva vi ønsker å formidle og hva folk skal sitte igjen med. Men samtidig må ikke gudstjenesten bli så «effektiv» og «strømlineformet» at vi mister opplevelsen av ro og evighet midt i en hektisk tid!

– *Hva er utfordringen nå?*

Kristin: – Den største utfordringen er kanskje å gi et meningsfylt og relevant tilbud til alle som denne våren har opplevd en ny side ved kirken. Vi ønsker å være en kirke for hele folket, en folkekirke, det være seg i den vanlige gudstjenesten og via internett og sosiale medier.

Ann Christin: – Som kirke kan vi bidra til at folk ikke mister tryggheten.

Tore Erik: – Gjør det enkelt for folk å oppleve det kirken har å gi. Vårt fokus må fortsatt skjerpes: Hva er viktigst? Hva fungerer?

Trond: – Folk er usikre! Tør jeg gå i kirken? Vår smittevernberedskap må fortsatt være høy, slik at folk skal føle seg trygge. Barne- og ungdomskorene har startet opp igjen nå i høst, men det er vanskelig å planlegge både konserter og når korene skal synge i gudstjenestene. Derfor, følg med på kirkens nettsider og kunngjøringer i byens aviser!

Aksjon 100 gir 100 –

Tekst: Stein Mydske

Nå i høst lanseres en aksjon kalt 100 gir 100. Det betyr at både Domkirken og Glemmen menigheter satser på å få 100 personer til å gi 100 kr i måneden.

– Vi har tro på og håper at mange kan se seg i stand til å være med på dette. Lykkes vi har menighetene hver kr. 120.000,- mer å bruke i året. Man kan selvfølgelig bidra med mindre eller mer, sier initiativtagerne.

– *Hvorfor trenger menighetene mer penger?* De to daglige lederne, Emil Skartveit i Domkirken og Morten Hauge i Glemmen svarer slik:

– Dette vil gi våre menigheter en mer forutsigbar økonomi. Vi kan utvide barne- og ungdomsarbeidet, øke støtten til alle korene, styrke trosopplæringen og diakonien, gi konfirmantene fortsatt tilbud om sommerleir, fortsette med menighetsbladet, invitere til middagsservering i kirkene og til et mangfoldig og rikt gudstjenestetilbud.

– I tillegg kan vi også utvikle samarbeid med kirker i andre land som ikke har de samme ressursene som oss, sier Emil Skartveit.

Glemmen menighet lønner dessuten 37,5 prosent av korlederstillingen av egne midler, forteller Morten Hauge. Han understreker også at man selv kan velge å støtte menighetens arbeid generelt eller et av arbeidsområdene nevnt ovenfor.

Det offentlige dekker utgiftene til kirkebygg og lønninger for fast ansatte. Men det krever betydelige beløp for å drive selve arbeidet. Det må menighetene finansiere gjennom gaver, ofringer og givertjeneste.

– Vi har både ideer og visjoner, men vi trenger mer ressurser.

Menighetsråds-lederne

Merete Bache-Wiig og Kristin Fauske Wenstøb

– Jeg synes aksjonen «100 gir 100» er en glimrende idé, sier Laura Pollard, her på sin terrasse i Valhalls gate der hun har god utsikt over byen. Domkirken sees i horisonten.

– blir du med?

Vi har ideer og visjoner

For første gang siden kristendommen kom til Norge på 1000-tallet, har alle landets kirker vært stengt i flere måneder våren 2020. Det har også lært oss noe om hva kirken betyr for folk flest og tvunget de ansatte til å tenke nytt for å nå ut med kirkens budskap. Kreativiteten har vært stor og kan kanskje bidra til å åpne kirkens dører enda mer for et inkluderende fellesskap som treffer folks behov.

– Vi har både ideer og visjoner, men trenger mer ressurser, forteller de to lederne for menighetsrådene Merete Bache-Wiig og Kristin Fauske Wenstøb. Da snakker vi både om frivillige som melder seg til konkrete oppgaver i kirken og om økonomi. Det koster nemlig

å drive et aktivt arbeid med kvalitet.

Det lønner seg å gi!

«Gi, så skal du få!» sier Jesus i Slettepreken (Lukas 6,38). Paulus skriver: «Dere skal ha rikelig av alt, så dere gjerne vil gi» (2 Kor 9,11). Grunntanken i Bibelen er at alt vi er og eier, har vi fått av Gud. I takknemlighet for det vi selv har fått, skal vi dele med hverandre.

Med autogiro er det veldig enkelt å gi. I tillegg kan du få skattefradrag for gaven til menigheten. Ta kontakt med daglig leder i den menigheten du tilhører, Emil Skartveit i Domkirken og Morten Hauge i Glemmen. Du finner informasjon om e-postadresser, telefon og postadresse på side 22 her i menighetsbladet.

Vil du gi en enkeltgave, kan du bruke følgende kontonumre:

Domkirken 1503.73.90795 og

Glemmen 1040.25.26543.

Vil du ha skattefritak for gaver, må du oppgi personnummer.

Morten Hauge,
daglig leder i
Glemmen.

Emil Skartveit,
daglig leder i
Domkirken.

– Det er viktig at flere gir fast

Tekst: Emil Skartveit Foto: Erling Omvik

– *Jeg er begeistret for giveraksjonen «100 gir 100». Det er viktig at vi er flere som gir fast.*

Ordene tilhører Laura Pollard. Den engelske kvinnen fra Cumberland nord i England vokste opp med en metodistprest som far, før han etter hvert ble prest i Den anglikanske kirke. Hun husker godt de små brune posene med nummer på som hver søndag ble samlet inn i benkeradene. Laura fikk giver tjenesten inn med morsmelken og vet også godt hvor viktig faste givere er.

– Det var slik givertjenesten ble arrangert den gang. Nå overfører jeg fast via banken hver måned. Det er det samme beløpet om jeg er tilstede eller ikke.

Legestudier i Irland

Det var yrkesvalg og kjærlighet som brakte henne til Norge. Laura studerte

medisin på Trinity College i Dublin. Etter å ha flyttet til Norge spesialiserte hun seg innen patologi. Hun kom til Fredrikstad i 1975 og ble her til 1986 før ferden gikk videre til Stavanger hvor hun ble boende til 1995. Da kom hun tilbake til Fredrikstad, slo seg ned for godt og har siden den gang vært svært aktiv i Domkirken menighet.

Laura har vært leder av menighetsrådet og har sunget mange år i domkoret hvor hun også har vært leder. I tillegg har hun vært på gudstjenester så ofte hun har kunnet.

– *Hva har kirken betydd for deg?*

– Den har vært en sentral del av livet mitt siden jeg var barn. Da var det to søndagsskoler og to gudstjenester hver eneste søndag året rundt.

Hun smiler.

Laura er glad for det gode fellesskapet.

– Ofte kjenner man på tvil og uro og noen ganger er det som om troen blir

visket ut. Men så kommer den tilbake. Det er En som holder fast i meg og gir meg en trygghet i alt som skjer.

Kirken må ta større ansvar

Laura har vært en fast giver siden hun kom tilbake til Fredrikstad i 1995. Da Laura i 2018 ble 80 år, benyttet hun også anledningen til å samle penger inn til kirken. I stedet for tradisjonelle gaver ønsket hun seg heller et økonomisk bidrag til menighetens orgelaksjon. Det innbragte 15 000 kroner.

Nå brenner hun for at også flere blir med og drar lasset.

– I disse tider hvor kirken etter hvert må ta større og større ansvar for sin økonomi, er det viktig at vi blir flere som gir. «100 gir 100» er en glimrende idé som viser at små bekker blir til en stor elv.

Laura avslutter: – Det må da være 100 mennesker der ute som vil gi 100 kroner fast i måneden?

– Har stor tro på vennskap

– Jeg vil bruke den første tiden til å lytte meg kjent i menigheten.

Tekst og foto: Erling Omvik

Det sier Kari Mangrud Alvsvåg. Hun er den første kvinnelige domprosten i vår by, uten at noen gjør noe nummer av det. Det har vært avskjedsgudstjeneste for Kari i Sarpsborg etter åtte år som prost i Søndre Borgesyssel (som også omfatter Halden). Når dette leses, er hun også ønsket velkommen til Fredrikstad. Noen programerklæring kommer hun ikke med ennå – først vil hun ha et langt og vart blikk på samfunn og menighet.

Vi slår oss ned på en benk ved fontenen i Kirkeparken. Det er onsdag formiddag. Høstsolen varmer. Kari snakker engasjert. Hun gleder seg til å begynne i Domkirken menighet, som hun allerede vet en god del om.

– Rollen som prost passer fint for meg. Den gir muligheter til å være prest i nære relasjoner i hjemmemenigheten. Samtidig er oppgaven å samarbeide og bli kjent med alle andre menigheter i Fredrikstad og Hvaler. Dessuten trives jeg i dialogen med politikere, skolevesen og kulturliv, sier hun.

Kari ivrer for at kirken skal være varm og åpen og levende til stede i menneskers mangfoldige liv. – Jeg håper at vi i kirken kan være med å gi folk ro. På mange arenaer er det prestasjonspress. Folk skal kunne komme hit og ikke prestere. Bare ta imot. Det er nåde, sier hun.

Plutselig avbryter hun seg selv og peker begeistret mot kirkebygningen: – Se der. Åpne kirkedører på en hverdagsformiddag. Det liker jeg godt!

Oppvekst i Råde

Kari vokste opp på Tomb der faren var rektor, og hun var Frydenberg-russ i 1989. Deretter ble det bibelskole i Grimstad og senere teologi ved Menighetsfakultetet. Hun har hatt prestevikariater og vært sjømannsprest i Dubai i to år fra 1999. Kari har undervist i etikk og religion både ved Frederik II videregående og ved Tomb videregående. I tre år hadde hun oppgaver ved bispekontoret.

– Jeg håper at vi i kirken kan være med å gi folk ro. På mange arenaer er det prestasjonspress. Folk skal kunne komme hit og ikke prestere. Bare ta imot. Det er nåde, sier Kari Mangrud Alvsvåg, Fredrikstads nye domprost.

og kjennskap

Hun snakker gjerne om sine gode bedehus-impulser fra unge år i Råde.

– Jeg synes bedehusmiljøet har fått ufortjent mye «tyn». Selvsagt var det en streng moralkodeks, men her møtte jeg mange flotte mennesker med god vilje. Vi unge fikk utrolig mye tillit. Det er spesielt for meg å tenke på en kar i 70-80 årsalderen. Han spurte meg som 13-åring om jeg ikke ville bli prest. Og slik ble det jo, sier Kari. Både bedehus og kirken på Tomb var Karis åndelige hjem i oppveksten.

Vil utvide troens landskap

Den nye prosten forteller om sin teologiske reise som har gitt en utvidet horisont.

– Jeg tenker at det er rom for mye i Guds rike, og jeg vil gjerne utvide troens og teologiens landskap. I dag er jeg en åpen teolog, noen vil kanskje gi meg stempellet liberal. Jeg er opptatt av å være modig og tror det er viktig å stille spørsmål om hva som opptar folk i dagliglivet, sier hun.

Etter hennes mening skal kirken trøste, være åpen, inkluderende og også noen ganger også være en profetisk røst som sier «Nå er vi på ville veier – vi må se de som trenger oss mest».

Kari fortsetter: – Jeg har rett og slett stor tro på vennskap og kjennskap. Det er viktig i dialogarbeidet, og det er i alle sammenhenger en motvekt til splittelse og frykt.

– *Var dette også begrunnelsen for ditt engasjement i Dialogforum Østfold?*

– Utfordringene om samarbeid og religionsdialog kom i første rekke fra Sarpsborgs ordfører og biskopen i Borg. Jeg fulgte opp med å ta runden og banke på dørene til imamene i byen. Her ble jeg virkelig godt mottatt. Vi har hatt flotte opplevelser sammen. Det har blitt fem fine år med dialog og samhandling mellom kristne og muslimer, svarer hun.

Spontan Facebook-bønn

– *Vi lever i spesielle tider. Hva tenker du om kirken og korona-pandemien?*

– Jeg tror ikke Gud sender vonde ting. Tvert om. Men i verden og rundt oss finnes ondskap. Gud kjemper mot all ondskap og mot pandemien.

Kari husker godt den uvirkelige tirsdagen 12. mars. Norge fikk beskjed om å gå i unntakstilstand. Helt spontant tenkte Kari at hun ville dele sine bekymringer med andre.

Denne morgenen rigget hun til et kamera, tok på rundsnippen, tente lys, ba en enkel bønn og la ut et tre minutters

Kari Mangrud Alsvåg gleder seg til å begynne som domprost: – Det er rom for mye i Guds rike, og jeg vil gjerne utvide troens og teologiens landskap, sier 50-åringen.

innslag på Facebook. Nå har den enkle bønningen hatt hele 70 000 visninger!

– Det er jo et helt utrolig høyt antall, sier Kari som lar seg begeistre av kirkens mange og vellykkede initiativ på sosiale medier i disse månedene. – Men alle flotte filmer og live-sendinger kan ikke erstatte kirkebakken og det sosiale som oppstår når mennesker møtes, sier Kari.

Hun innrømmer at alle begrensningene i hverdagen tærer på. – Vi blir på sett og vis vingeklippet. Det er mindre å glede seg til enn ellers. Jeg elsker å reise. Jeg elsker å samle folk. I korona-tiden har vi feiret bryllup og markert min 50 årsdag, men sterkt nedtonet og med veldig få gjester, sier hun

Gift og tre barn

Kari er gift med Martin Alsvåg fra Bømlo. Han er ansatt i Sjømannskirken og arbeider med krisehåndtering og beredskap. Sammen har de barna Sindre (27), Erlend (25) og Vilde (19). Nå har alle flyttet ut, til Trondheim, København og Oslo.

– For første gang på mange år er det bare oss to hjemme. Det er litt spesielt og samtidig spennende, sier Kari som gjerne lager god mat til fest. Hun ramser opp mange hobbyer og interessefelt. Hun er glad i musikk, spiller piano, går turer, leser romaner, følger tv-serier, trives ved og på havet, strikker, og tar gjerne langrennsskiene fatt om vinteren.

– Jeg drar også mer enn gjerne tilbake til Berlin og Roma når koronaen slipper taket, smiler domprost Kari.

En kirke på de svakes side

Tekst: Emil Skartveit Foto: Erling Omvik

Knut Erling Johansen har vært domprost i Fredrikstad siden 2007. Nå er han blitt pensjonist, og Menighetsbladet stiller ham 12 spørsmål.

– *Hvem er egentlig personen Knut Erling?*
– Å karakterisere seg selv er alltid tvilsomt. Selvbedraget ligger nær. Men jeg er nok i utgangspunktet en beskjeden fyr, noen vil kanskje si reservert. Samtidig har jeg en evne til å bli glad i mennesker rundt meg. Som yrkesperson er jeg en systematiker som liker å jobbe målbevisst.

– *Hvorfor ble du prest?*

– Jeg begynte å studere teologi på Teologisk fakultet i Oslo fordi jeg var interessert i å finne ut mer om kristendommen. Hvordan den har oppstått og utviklet seg. I løpet av studiet vokste det fram en lyst til å bli prest. Jeg kunne nok også blitt forsker, men har alltid hatt et ønske om å knytte sammen praktisk tjeneste i kirken og det faglige. At teologien skal bety noe ute i prestehverdagen.

– *Hva har vært det fineste i tjenesten?*

– Jeg har ønsket å være prest for dem som opplever at de er i utkanten av troen og har prøvd å jobbe fram et språk i forkynnelsen som gjør at troen kan bli betydningsfull og relevant for dem som ikke kan det kristne språket innenfra. Det har vært fint å oppleve når man lykkes med det. Jeg er glad i gudstjenesten. Liturgi, salmer, samarbeid med kantorene, har gitt meg mye. Og så selvfølgelig ha kontakt med mennesker, dele liv med dem igjennom dåp, gravferd og vigslar.

– *Hva har vært det mest utfordrende?*

– Det er de tragiske hendelsene. I møte med ulykker og selvmord føler en seg veldig liten som prest.

– *Si noe kort om endringen i Den norske kirke i løpet av din tid?*

– Jeg tenker at kirken har fått mer ka-

rakter av å være folkekirke. Med det mener jeg at den i dag er mer innvevd i lokalsamfunnene, i folks liv. Samtidig er det blitt større rom for mangfoldet i kirken. Folk opplever ikke på samme måte som før, å bli utstøtt eller stigmatisert om de ikke er A4 når det gjelder livstil og legning.

Knut Erling Johansen var domprost i Fredrikstad fra 2007 til 2020.

– *Hvor naturlig er det at kirken også er en politisk faktor?*

– Mitt utgangspunkt er profetene og Jesus i Bibelen. Der finner du et blikk nedenfra, blikket for de fattige, utstøtte og upriviligerte. Jeg har i hele mitt voksne liv ment at det å følge etter Jesus er å forsøke å innta dette blikket og dermed et standpunkt for de Jesu kalte sine minste brødre og søstre.

I det ligger det noen ganger å ta et politisk standpunkt, samtidig som det er veldig viktig at kirken ikke blir partipolitisk. Kirken skal være noen annet enn et politisk parti. Den skal være kritisk mot maktthavere uansett hvem det er som styrer.

– *Beskriv Domprostiet*

– Det har vært et godt sted å være prost og prest. Det har vært lite spenninger og konflikter i Domprostiet både i presteskap og menighetsråd. I stedet har det vært gode muligheter for samarbeid og et ønske om å bygge sammen. Det er mange som engasjerer seg i kirkelig arbeid og

går til gudstjeneste. Men vi merker også at Fredrikstad er en stor by, og at troen og de kristne tradisjonene ikke lenger står like sterkt som før. Sekulariseringen setter også sitt preg på byen vår.

– *Si noe om det som har vært oppgavene dine?*

– Prosten leder de andre prestene i prostiet og gir råd og støtte til de valgte organene, og til andre ansatte i kirken. Prosten bygger nettverk og arenaer for samarbeid i prostiet, Videre er prosten medlem av fellesrådet, og domprosten er i tillegg fast vikar for biskopen

– *Hvilket forhold har du til Domkirken?*

– Det er en veldig flott kirke som du blir løftet opp av. Jeg er alltid litt lysere til sinn når jeg kommer inn i det kirkerommet. Det er flott å feire gudstjeneste i Domkirken. Så har jeg blitt veldig glad i mange av dem som jeg har møtt gjennom gudstjenesten i Domkirken i løpet av disse årene.

– *Hva er fremtidens utfordringer for kirken i Fredrikstad?*

– For å si det kort: Arbeide videre med å være nær menneskenes liv med evangeliet. Hele tiden bestrebe seg på det. Det gjelder på alle områder, i forkynnelse, gudstjenesteliv, diakoni, kulturarbeid og undervisning.

– *Hvordan vil du beskrive din etterfølger?*

– Kari Mangrud Alvsvåg er en energisk og drivende person. Flink til å bygge relasjoner, skape allianser. Hun er en vennlig sjel samtidig som hun godt vet hva hun vil.

– *Hva skal du fylle dagene med som pensjonist?*

– Jeg er glad i å lese teologi, skjønnlitteratur og historie. Samtidig liker jeg å snekre og gjøre praktiske ting. Vi har et lite småbruk hvor vi leier ut jorda, men vi har en ganske stor hage med kjøkkenhage og drivhus. Ellers blir det friluftsliv av ymse slag. Og jeg ønsker å være mer til stede for mine nærmeste.

Fjorårets bursdagsfeiring 18. oktober ved Hovland-statuen i parken ved Glemmen kirke. Barnesang og pølsefest er blitt en tradisjon. I fjor ville byens store komponist og kirkemusiker ha fylt 95 år. Hovland døde i 2013. Foto: Erling Omvik

Festival-tema: Fellesskap

Vi samles til fest. En musikalsk og variert fest. I denne Covid 19-tiden er ikke det en selvfølge.

Men heldigvis har Egil Hovland-festivalen gode nok lokaler til at vi kan gjennomføre det aller meste av det vi hadde planlagt.

Tema for festivalen er «fellesskap». Året 2020 har vist oss at det å kunne samles ikke må tas som en selvfølge. Mange av oss har mistet noe vi hadde kjært, vi har kjent på redsel og uro når vi har møttes. Ikke forventning og glede som er det normale.

Vårt programmet er variert og romslig. Men felles for det hele, er et ønske om å løfte opp Egil Hovlands navn. Vi hyller en av gigantene i norsk musikkliv samtidig som vi lar oss inspirere og fornye.

Wolfgang Plagge

Åpningskonserten finner i år sted i Østre Fredrikstad. Kantor Dagfinn Klausen har samlet sammen en rekke fine

Det blir Egil Hovland-hyllest også i år, tross Covid 19-pandemien

musikere. Årets festivaltaler er nyansatt domprost, Kari Mangrud Alvsvåg. Det blir en flott kveld.

Årets festivalartist er Wolfgang Plagge. Musikkgeniet som har rukket å fylle 60 år i år! En fantastisk musikalsk personlighet som vil berike oss med sin virtuositet, kunnskap og vinnende vesen.

Så spenner det like til Torgeir Vassvik som joiker. Med sin stemme og sine musikere reiser Torgeir verden rundt og er en markant artist innenfor world-music sjangeren. Noen av oss husker ham fra fjorårets avslutning hvor han var solist i Anniken Paulsens Desiderata.

Store og små konserter

Innenfor spennet mellom Plagge og Vassvik finner vi en flott variasjon av små og store konserter. En liten perle

finner sted i Gamle Glemmen, når festivaldikter Casper Andre Lugg og cellist Liv Frengstad møter hverandre i vakkert samspill.

Du er invitert til morgen- og midt-dagsbønn i Rolvsøy kirke. Frelsesarmeens territoriale hornorkester inviterer til brasskonsert i Østre Fredrikstad kirke. Det Norske Solistkor avslutter hele festivalen. De gir en av sine få konserter denne høsten hos oss! Benytt anledningen til å høre dem.

Andre artister: Det Norske Blåseensemble, Borg vokal, Borg Domkor, Dagfinn Klausen, Dan Rene Dahl, Gutorm Guleng, Neon Vokal, Lars Tore Bøe, Birgit Gudim Søland, Oddgeir Berg trio, Borge musikkorps, kor fra Ung Kirkesang, Senza Rigore m. flere.

I disse tider er alt usikkert. Men det vil, til tross for begrenset plass, være et godt antall plasser i våre kirkerom. Er du klok, kjøper du billett via Fredrikstad kino så raskt som mulig. Velkommen til en flott festival!

Bønn om nærvær i pandemiens tid

Vi forholder oss til mange mennesker i løpet av et liv. Mennesker kommer og går i livene våre, noen møter vi i ungdomstiden, andre senere. De som var voksne og så oss da vi var barn er ikke de samme som ser oss som eldre. Noen var vi glad i, andre ikke. Noen følte vi oss sett og møtt av, andre ikke. Det er en forskjell på hvordan vi hver og en «tar inn» personen som står foran oss til enhver tid. Det har med intuisjon, kjemi å gjøre.

I pandemiens tid, hva vil det si å være nær? Vi skal holde avstand, som om ikke det var nok avstand mellom oss allerede før pandemien. Pandemiens krav om avstand er nødvendig, men imøtekommer ikke våre menneskelige behov for nærhet. «Vi er hverandres liv» som filosofen og teologen Knut Eilert Løgstrup så treffende beskriver det. Vi forvalter hverandre ve og vel både på godt og vondt. Hvert blick vi sender hverandre gjør noe med oss, - om det så skulle være i en svingdør på butikken. Vi skaper hverandres omgivelser og hverandres liv. Vi har alltid noe av den andres lykke i vår hånd. Det samme gjelder om det er i pandemiens tid eller ikke.

Så er det ikke alle møter med mennesker vi har forventning til, men de former oss like fullt. Når ansiktene til de vi kjenner flakker forbi for vårt indre øye, hvem av dem lyser opp vårt indre? Det gjør den personen som gjør meg levende og som bryr seg. Det som kan komme imellom meg og den jeg setter pris på er borte, ryddet av veien, - vi kan være til sted for hverandre.

Kan vi ha nærhet til Gud? En «formende» nærhet, som gjør oss glad og som gjør at «hjertet lyser opp»? Mennesker som tror sier det. Og de praktiserer denne nærheten. Gjennom bønner, som er inderlig og fortrolig samtale med «Jeg ER» (det eldste navnet på Gud i det gamle testamentet). Hva hindrer et møte med Han som ER uansett hva vi tenker om ham? Er det fordommer, enkelthendelser fra mennesker som har såret oss, eller noe annet som hindrer. Det vet vi kanskje selv.

Gud møter hver og en på sin måte og ikke minst i hvordan Jesus møtte mennesker. Det er som han tilpasser seg hver enkelt av oss. Bibelen viser oss at alle kan la seg berøre av Den Hellige Ånd. Noen møter skjer i livets stormer andre kanskje ved ettertankens ro. Jeg har stoppet noen dager og latt noen få ord fra bibelen få anledning til å røre ved mitt indre liv. Salme 72 i bibelen blir tolket som en hymne til Jesus, vers 6 leser jeg stadig på nytt og oppdager og holder kjært det som åpner seg av assosiasjoner, når jeg leser med hjertet.

Det står:

*Han skal komme som regn
på nyslått eng,
lik en regnskur
som vannet jorden.*

Regnet faller stille, mykt og friskt, - som vannet en nyslått eng. Det er et friskt og aktuelt bilde på hvordan Gud møter oss i Jesus Kristus. Jeg gjør meg klar til å ta imot vann og liv.

Andreas Vassal,
sokneprest i Domkirken

Kjære Domkirken menighet!

Jeg har vært så heldig å få jobb som kirketjener/produsent hos dere i Domkirken. Det er ikke helt tilfeldig at jeg søkte på nettopp denne jobben – det har vært en vei frem hit. Mer om det litt senere. Først noen ord om meg selv.

Jeg er en jente (ja, jente) på 56 år, har to barn på 35 og 16 år – og to herlige barnebarn på tre og seks år. Jeg er kjæreste med Per. Tidligere har jeg arbeidet som advokatsekretær og som sekretær på DPS (Sykehuset Østfold), begge steder i området rundt Domkirkeparken.

De siste 13 årene har jeg vært produkt- og lederutvikler for idrettslaget/treningssenteret Friskis&Svettis. En morsom, krevende og svært aktiv jobb, med høyt tempo og mye trening.

I 23 år har jeg vært instruktør på Friskis&Svettis og har fortsatt timer med både spinning, yoga, core m.m.

Jeg har alltid vært aktiv og brenner for at alle skal finne sin form for trening og måte å bevege seg på. Folkehelse er viktig, og jeg har, i arbeid og på frivillig basis, brukt mye tid på å formidle trenings- og bevegelsesglede. Det gjør jeg fortsatt.

Jeg brenner også for et åpent kirkerom – tilgjengelig for alle. For refleksjon, stillhet, bønn og ro.

Kirken, kom inn i livet mitt i forbindelse med min sønns konfirmasjon i Glemmen kirke. Jeg følte nesten at jeg hadde kommet «hjem», og elsket åpen kirke i Glemmen på kveldstid.

Geografisk hører jeg til i Glemmen menighet, og det var gjennom min tilknytning der, at jeg ble spurt om å ha yogagudstjenester – sammen med pensjonert prest Øivind Sæther og kantor Trond Gilberg. Gjett om jeg ville! Det har vært en magisk reise, og det ga meg mulighet til å være enda mer i kirkerommet – utenom gudstjenestene. Det er en gave for meg.

– Det er spesielt å ha alenetid i vakre og mektige Domkirken. Hele bygget har en god atmosfære, fra tårnet til kjelleren, sier Barbro Flodin. Foto: Erling Omvik.

Barbro Flodin – ny kirketjener i Domkirken:

– Jeg brenner for et åpent kirkerom

Da jeg så annonsen om kirketjener-/ produsentstilling i Domkirken, var det bare å søke. Tiden var inne for noe nytt. Jeg var heldig og fikk jobben. Nå har jeg enda et vakkert kirkerom å være i.

Det er spesielt å ha alenetid i vakre og mektige Domkirken. Hele bygget har en god atmosfære, fra tårnet til kjelleren. Jeg er høyt og lavt, bærer, sjauer og pusler rundt. Jeg liker den ofte stille, men aktive hverdagen.

Så kan jeg jo også åpne opp dørene til kirken og slippe inn andre som vil ta del i den roen kirkerommet har å by på. Ja da, noen kommer bare for å gå på do – greit det! Men når jeg ser noen kommer stillferdig inn, går sakte mot alteret, kneler og bøyer hodet. Da blir

jeg ydmyk, og det hender at tårene renner.

Jeg innrømmer at jeg blir rørt når det er bryllup! Så langt har jeg fått med meg tre vielser. Den følelsen – når alle gjestene har kommet, og døra inn til kirkerommet lukkes. Brud og brudens far står spente og klare, med blanke øyne, ber meg rette på slepet ... Klokka teller ned, tegn sendes til organist, jeg åpner dørene – og seremonien er i gang. Stas!

Det er sensommer, høstterminen er så smått i gang med korøvelser og mer aktivitet i kirken. Jeg er spent på høsten – med Hovlandfestival, konserter og etter hvert advent og jul ... i selveste Domkirken!

Barbro Flodin

GUDSTJENESTER

SEPTEMBER

20. september: 16. søndag i treenighetstiden
Kl. 11: Høsttakkefest med utdeling av bok til 2-3-4 åringer. Presentasjon av dagkonfirmanter v/Svein Helge Rødahl, Liv Skovdal og Ann Christin Arneberg Nicolaysen.

27. september: 17. søndag i treenighetstiden
Kl. 11: Konfirmasjonsgudstjeneste v/Kristin Winlund, Ann Christin A. Nicolaysen og Hanne S. Holm.

OKTOBER

4. oktober: 18. søndag i treenighetstiden
Kl. 11: Søndagsmesse v/ Snilsberg.

Tirsdag 6. oktober: Kjellerkveld i Domkirken
Kl. 19: Åpen kjeller fra kl. 18.30, enkel bevertning. Inngangspenger: kr 100,-
Tema: Dag Solheim: «*Vi elsker Fredrikstad. Allsang og quiz fra og om byen vår*»

11. oktober: 19. søndag i treenighetstiden
Kl. 11: Søndagsmesse v/Vassal. Konfirmantpresentasjon.

18. oktober 20. søndag i treenighetstiden
Domkirken menighet deltar i Glemmen kirke Festivalgudstjeneste i forbindelse med Hovlandfestivalen.

25. oktober: Bots- og bønnedag
Kl. 11: Festivalgudstjeneste i Domkirken i samarbeid med Glemmen.
Stor messe: Louis Vierne v/ domprost Kari Mangrud Alvsvåg.

31. oktober: Allehelgensaften
Kl. 13-15: Kapellet er åpent for lyttening.
Kl. 15: Minnestund på Vestre Fredrikstad kapell.

NOVEMBER

1. november: Allehelgensdag
Kl. 11: Søndagsmesse v/Svein Helge Rødahl.

3. november: Kjellerkveld i Domkirken
Kl. 19: Åpen kjeller fra kl 18.30, enkel bevertning. Inngangspenger: kr 100,-
Tema. «*Fattigdom i velferds-Norge - hva er utfordringene, hva gjøres?*»
Ordfører Jon-Ivar Nygård og representanter for Blå Kors, Frelsesarméen og Kirkens Bymisjon. Salongmusikk ved Turid Ihlebæk og Wenche Tuman Johnsen.

8. november: 23. søndag i treenighetstiden
Kl. 11: Fellesgudstjeneste i Metodistkirken.

15. november: 24. søndag i treenighetstiden
Kl. 11: Søndagsmesse v/Andreas Vassal.

22. november: Domssøndag/Kristi kongedag
Kl. 11: Søndagsmesse med mulighet for allment skriftemål v/Svein Helge Rødahl.

29. november: 1. søndag i adventstiden
Kl. 11: Søndagsmesse v/domprost Kari Mangrud Alvsvåg.

DESEMBER

6. desember: 2. søndag i adventstiden
Kl. 11: Søndagsmesse i samarbeid med Kirkens Bymisjon v/Per Christian Skauen og Margaret Snilsberg.

13. desember: 3. søndag i adventstiden
Merk! Kl. 9: Luciagudstjeneste m/ ØSS-blanda v/Svein Helge Rødahl. Gløgg og lussekatter.

20. desember: 4. søndag i adventstiden
Kl. 19: Ni lesninger og sanger v/domprost Kari Mangrud Alvsvåg. Kirkens kor, stab og musikere.

24. desember: Julaften
Kl. 14.30: Barnegudstjeneste med gang rundt juletreet v/Atle Sommerfeldt og Svein Helge Rødahl.
Kl. 16.00: Høytidsgudstjeneste v/Atle Sommerfeldt og Svein Helge Rødahl.

25. desember: 1. Juledag
Kl. 11: Høytidsgudstjeneste v/ domprost Kari Mangrud Alvsvåg.

26. desember: 2. juledag. Stefanusdagen
Kl. 11: Høytidsmesse v/Margaret Snilsberg.

27. desember: Romjulsøndag
Kl. 11: Fellesgudstjeneste i Glemmen kirke.

31. desember: Nyttårsaften
Kl. 23.15 – 23.55: Midnattsgudstjeneste v/Svein Helge Rødahl.

1. januar: Nyttårsdag
Kl.12: Felleskirkelig gudstjeneste.

Med forbehold om endringer.

SLEKTERS GANG

Døpte

02.02.20 Henrik Bjørnå (Glemmen kirke)
23.02.20 Elliot Wangler-De Lima (Skjeberg kirke)
31.05.20 Jonathan Leonel Pena Intriago (Fredrikstad domkirke)
13.06.20 Mabel Heksem Vatne (Fredrikstad domkirke)
21.06.20 George Efstatiou-Henriksen (Borge kirke)
21.06.20 Erik Noel Pentz Sørby (Gamle Glemmen kirke)
02.08.20 Ingvild Marie Olsen Skoglund (Fredrikstad domkirke)

Vielser

06.06.20 Madeleine Nathalie Mathiassen og Joachim Forbergskog Lenes, Isegran
08.08.20 Morten Karlsen og Desirée Elise Baraas Myhrer
15.08.20 Ingri Vignes Pettersen og Øyvind Johnsen, Isegran
22.08.20 Helene Ekroth Svarød og Jonas Jacobs Tonset
29.08.20 Mona Therese Hole Karlsen og Erik Sørå Trebekk

Døde

19.01.20 Kari Anne Thorgersen
08.02.20 Gerd Helene Hansen
13.02.20 Randi Sæther
16.02.20 Arne Gunnar Borge
20.02.20 Egil Olaf Larsen
04.03.20 Borgny Stenersrød
05.03.20 Willy Johannessen
22.03.20 Arve Borge Thorbjørnsen
24.03.20 Lasse Brynildsen
20.04.20 Rolf Sten Olsen
03.05.20 Lill Heidi Pedersen
09.05.20 Torkell Sætra
14.05.20 Lilly Marie Bolli
27.05.20 Tove Lisbeth Karlsen
05.06.20 Roy Thorstein Kleven
05.06.20 Klaus Øivind Lauritsen
07.06.20 Asta Synnøve Pettersen
09.06.20 Sylvi Storvand
05.07.20 Lorentz Krogstad
11.07.20 Odd Henning Utterdahl
27.07.20 Erik Ludvig Gøsta (Kirre) Jansson
31.07.20 Bjørg Sofie Karlsen
11.08.20 John Solgaard
19.08.20 Leif Josef Johansen
18.08.20 Arne Jermstad
20.08.20 Berit Margaret Eriksen

Kommunen håper å sette hele området tilbake slik det så ut på 1880-tallet. Alle tekniske komponenter i fontenen, inkludert rør og sluk er demontert og byttet ut. Det er også støpt et nytt dekke i fontenen.

Kirketårn i sprudlende omgivelser.

Sprudlende løft for Kirkeparken

Vakre Kirkeparken har virkelig fått et løft i sommer. Nå fosser vannet i fontenen igjen. De siste årene har anlegget vært preget av tidens tann. I januar startet arbeidet, som har kostet kommunen 3,5 milli. kroner.

– Et utrolig flott skue som jeg håper mange vil glede seg over. Kulturminnet er nå bevart for ettertiden, sier en stolt parksjef i Fredrikstad, Inger Hilmersen.

Fontenen, bygget i granitt, ble innviet 4. august 1881. Lokalavisen skrev «at springvandet sender sine livlige spillende stråler tilvers».

Fredriksstad Blad slår fast at det egentlig er sarpingene som har «skyllden» for at fontenen ble bygget. På slutten av 1800-tallet var det en byfontene i Sarpsborg. Det hadde ikke Fredrikstad, noe byens borgerskap mislikte sterkt. Trelastbaron J. N. Jacobsen tok initiativ til en innsamlingsaksjon, noe som åpenbart førte frem.

Foto: Erling Omvik

Blomster, fasade og vann i vakker kombinasjon.

Belysningen gir magisk stemning i mørke høstkvelder

TUNE BYGGSERVICE

Kontakt oss for et utformelt pristilbud!

Tlf: 908 53 907

www.tune-byggservice.no - fagkunnskap gir trygghet

påbygg
kjøkken
nybygg
takomlegging
bad og våtrom
restaurering

Berndt O. Steen

RÅBEKKEN

Dikeveien 1 – Telefon 69 36 39 00

Gravstener

skulpturer og andre produkter i sten

Lokalprodusert, gjerne hugget etter

deres ønske

Besøk vår innendørs utstilling eller

ring oss, så sender vi katalog.

Hjemmeside: www.johansenmonument.no

JM JOHANSEN
MONUMENTHUGGERI AS

Skjebergv. 206, 1743 Klavestadhaugen. Tlf. 69 16 36 33

Hans Kjøstelsen Farvehandel a.s

Maling - Tapet - Gulvbelegg - Tepper

Telefon 69 36 74 50

Bestill nå for sikker levering!

Du får den i Liers Husflid. Du kan bestille Østfoldbunaden hos oss eller sy den selv.

Vi leverer brodérsett omgående.

Bunadssølv og sølvbelte får du også.

Østfoldbunaden «Løken» er populær blant konfirmanter og til barn.

Liers Husflid *Hvit Løkenbunad*

Nygaardsgt. 49-51, 1607 Fredrikstad • Telefon 69 31 67 06 - 69 31 63 39
www.lokenbunaden.no • e-post: post@liershusflid.no

MURMESTER

PAUL OPSAHL AS

Skovly 7, 1628 Engalsvik

Mobil 928 23 701

sveopsah@online.no

Sørum Elektro as

Autorisert El.entrepreneur

Pb 123, 1650 SELLEBAKK – Besøksadresse: Strykerveien 10, Torp
Tlf. 69 36 00 70 – Fax 69 34 76 70 – Mobil 907 94 141 – www.sorumelektro.no

FONUS
BEGRAVELSESBYRÅ
GRAVSTENER

Fredrikstad – Moss – Råde – Rygge – Sarpsborg

Telefon 03024 – fonus.no

**INSTALLATØREN
GRUPPEN**®

www.installatoren.as - tlf. 4000 21 22

Johnsen;libris

Tlf. 69 31 35 73
Mail: johnsen@libris.no

Råbekksvingen 2, 1617 Fredrikstad
Tlf. 40 00 23 09

TANNLEGE BJØRN ARNTZEN

TIMEBESTILLING

Tlf. 69 31 34 74

Mobil 915 48 849

Brønneløkkeveien 2, 1604 Fredrikstad

NMTF

Phønix Selskapslokaler

Sentralt ved Biblioteket i Fredrikstad.
Se phønix.no eller ring 69 31 20 22

Telefonnummer og adresser til oss i Domkirken menighet

KIRKETORGET - felles telefonr. 69 95 98 00

Her kan du melde dåp, vigsel og begravelse. Du får svar på henvendelser, uansett menighet, og settes videre til «rette vedkommende».

Kirketorget er åpent mandag-fredag fra kl. 9 til 15.

DOMKIRKENS MENIGHETSKONTOR

Besøksadresse Nygaardsgaten 28, 3. etasje.

Postadresse Postboks 1405, 1602 Fredrikstad

E-post: domkirken-menig@fredrikstad.kirken.no

Daglig leder
Emil Skartveit
948 05 595

Domprost
Kari Mangrud Alvsvåg
414 11 412

Sokneprest
Andreas Vassal
69 95 98 13

Domkantor
Dan René Dahl
996 92 800

Domkantor
Tore Erik Mohn
900 96 618

Kirketjener Barbro
Flodin
482 67 679

Soknediakon Ann
Christin Arneberg
Nicolaysen
414 76 823

Trosopplærer
Liv Skovdahl
950 16 007

Vestre Fredrikstad Gravlund:

Gravlundsbetjent Christoph Fürst – 908 16 925

Telefon til kontoret i domkirkebygningen: 69 31 55 91

Menighetsrådets leder Kristin Fauske Wenstøb – 971 76 227

Denne utgaven er laget i samarbeid med Glemmen menighet.

Redaksjonskomité for denne utgaven:

Erling Omvik (redaktør), Emil Skartveit, Olaug Storaas og Gisle Movik Nygren (grafiker).

Bladet er produsert hos Cal Trykk.

Neste nummer: Februar 2021. Stoff må være levert innen 5. januar 2021.

FØLG OPPDATERINGER OM DOMKIRKEN I SOSIALE MEDIER

Hjemmesider: kirken.no/fredrikstad-domkirke + kirkemusikkfredrikstad.no

Facebook-sider: [fredrikstad domkirke](https://www.facebook.com/fredrikstad.domkirke) + [kirkemusikk fredrikstad](https://www.facebook.com/kirkemusikkfredrikstad)

E-post: domkirken-menig@fredrikstad.kirken.no

Ønsker du å gi en gave til Menighetsbladet? Domkirkens konto: 1503 73 90795

Konfirmasjonsgudstjeneste i Domkirken søndag 6. september klokken 11. Fra venstre sokneprest Andreas Vassal, Philip Arntzen Syvertsen, Jeryos Abdo, Olivia Eden Anseth, Annabelle Bartholdsen, Olivia Apold-Aasen og Edvard Kvisler Ladim. I år har det vært 117 konfirmanter i Gamle Glemmen, Glemmen og Domkirken. Foto: Erling Omvik.

Kort sagt om kirken i høst

Bønn

Det er morgenbønn hver tirsdag kl. 08.15 og middagsbønn hver torsdag kl. 12.00. Kaffe fra kl. 11.30.

Åpen kirke

Det er Åpen kirke tirsdager – torsdager kl. 12.00 – 14.00. Velkommen inn for å tenne lys, be en bønn eller bare sitte og reflektere over din relasjon til Gud.

Kjellerkvelder

6. oktober: Dag Solheim leder an: «Vi elsker Fredrikstad. Allsang og quiz fra og om byen vår.»

3. november: «Fattigdom i velferds-Norge - hva er utfordringene, hva gjøres?»
Ordfører Jon-Ivar Nygård og representanter fra Blå Kors, Frelsesarméen og Kirkens Bymisjon.
Kjellerkveldene foregår i Domkirkekjelleren. Entre kr 100,-

Onsdagsmiddager

Velkommen til middag på onsdager (vi følger skoleruta) fra kl. 16.00 i Domkirkekjelleren. Tilbudet er åpent for alle. Pris kr. 40/20.

Bibelgrupper

Vi inviterer til samtalefellesskap og noe å spise i domkirkekjelleren følgende mandager: 5. oktober, 2. november og 23. november. Alle dager kl. 19.00.

Endelig freDan

Det er orgelkonserter i Domkirken med domkantor Dan Rene Dahl følgende datoer: 25. september, 23 oktober og 27. november kl. 11.30. Fri entre. Ta med matpakke. Vi holder kaffe.

Konserter med våre kor

Lørdag 10. okt. 14.00: Matinekonserert. Senza Rigore med gjester.

Søndag 1. nov. 19.00: Allehelgenskonserert. Sangere og musikere fra distriktet, flere av byens kantorer.

Onsdag 9. des. 18.30: Julekonserert. Domkirkens jentekor og Senza Rigore.

Søndag 13. des. 19.00: Julekonserert. Borg Domkor.

Søndag 20. des. 19.00: Ni Lesninger og sanger.